

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af forhandling om statsministerens redegørelse i henhold til grundlovens § 38 ved folketingsårets åbning.

Forhandlingen genoptoges.

Poul Hansen (Kalundborg): Jeg vil gerne begynde med at give det ærede medlem hr. Frederik Lynge en kompliment. Han bad om overbærenhed med de ærede grønlandske medlemmers danske sprog. Den højtærede statsminister har ganske ret i, at det var unødvendigt. Det ærede medlem talte et særdeles tydeligt, ja, fyndigt dansk, og jeg beundrer den måde, hvorpå han indirekte understregede overfor os, at Grønland nu er et led i helheden, og at vi ved overvejelsen af de almene problemer burde have også Grønland i tankerne.

Til det ærede medlem hr. Hans Schmidt har jeg intet at bemærke, men kan ganske henholde mig til, hvad statsministeren og min partifælle, det ærede medlem hr. Frede Nielsen, sagde i går.

Om den øvrige debat i torsdags og fredags synes jeg, at man, hvad tonefaldet angår, kan sige, at der blæste milde vinde om regeringen. Man anede nok her og dér, at mildheden ville stivne til, når vi kommer til de lovgivningsmæssige realiteter, som vi skal beskæftige os med i vinter, men hvad der blev sagt herom, var dog holdt i så almindelige vendinger og med sådanne tilsagn om samarbejde, at vi vel tør gå til arbejdet med godt håb. Jeg ser i den tone, der var over debatten, en slags stiltiende erkendelse af, at det ikke var så helt ude af kontakt med valgudfaldet, når vi fik en socialdemokratisk regering. Den store forargelse i stifts- og amtstidenderne havde fået tid til at sætte sig. Det er da også mit indtryk, at store dele af befolkningen, også langt udenfor socialdemokratiets rækker, ventede en socialdemokratisk regering og ikke kunne forstå den tidligere statsministers, det ærede medlem hr. Erik Eriksens tøven fra den 23. til den 29. september.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen svarede på min bemærkning om hans valgtale den 20. september, hvori han omtalte Norge på en sådan måde, at jeg vel må have lov til at sige til det ærede medlem, at selv ikke han kan tilmåle sig ufejlbarlighed. Den måde, hvorpå han sammenlignede norske forhold med danske, var efter min opfattelse sådan, at han i hvert fald som statsminister burde have holdt sig for god dertil. Jeg har da også set, at en af hans egne tidligere meningsfæller i dette høje ting, hr. Erik Appel, er gået i rette med ham derfor.

Lad mig nøjes med at omtale en enkelt ting fra det ærede medlems udtalelser i den nævnte tale, nemlig det, han sagde om arbejdsløsheden henholdsvis i Danmark og i Norge. Jeg vil gerne gøre det ved simpelthen med den højtærede formands tilladelse at citere det norske „Arbejderbladet“s kommentar hertil i bladet for den 3. oktober. Der skrives:

„I juli 1953 var procenten af arbejdsløse 4,4 i Danmark og 0,4 i Norge. For de syv første måneder af 1953 var tallet på arbejdsløse i Norge 1,7 procent af de sysselsatte, mens den var 9,3 procent i Danmark. Med slige tal foran sig skulle en tro, at den danske statsminister og „Aftenposten“ — et norsk blad, som man samtidig polemiserede imod — „ville lade være at bringe op spørgsmålet om arbejdsløsheden i de to lande. Men nej. Den danske statsminister pegede på, at arbejdsløsheden i Norge var højere i den forløbne del af 1953 end i den tilsvarende periode forrige år, mens den var gået ned i Danmark. Han lagde dog ikke til, at selv i den forløbne periode af 1953 var arbejdsløsheden i Danmark 5—6 gange så stor som arbejdsløsheden i Norge, og at den i juli 1953 var 11 gange så høj.“

Så vidt det norske „Arbejderbladet“.

Jeg kan føje til, at det fremgår af bladets oplysninger, at der ved slutningen af juni var anmeldt godt 3 500 ledige i Norge, 27 300 i Danmark. Jeg synes, at